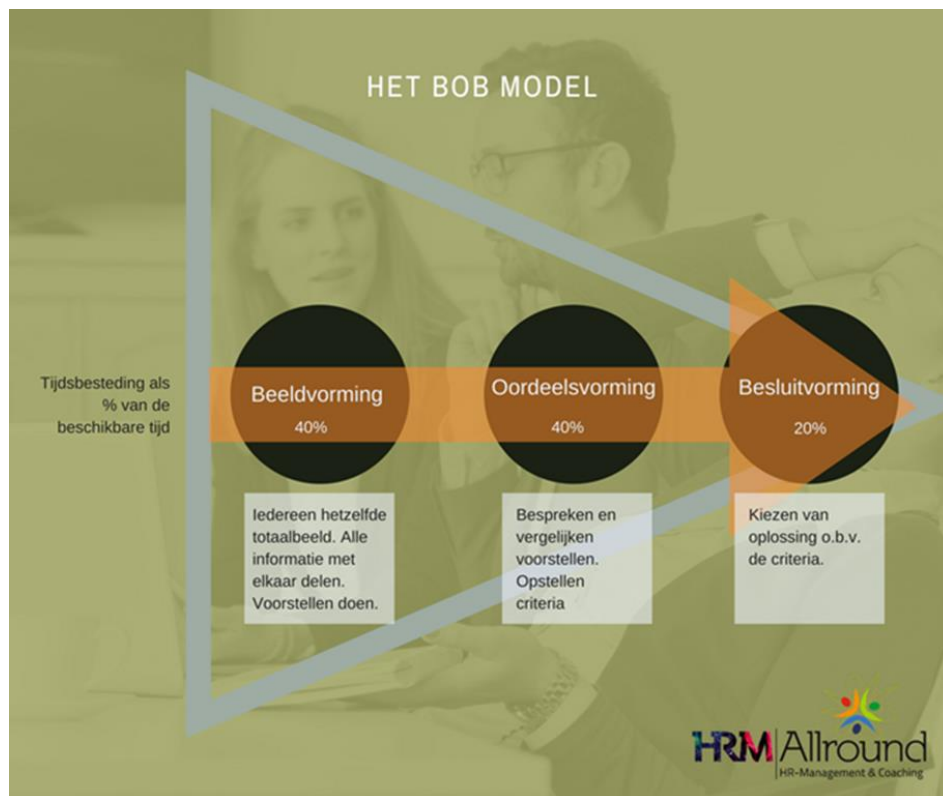

Het BOB-model

Het BOB-model (Robert Bales en Fred Strodbeck) geeft een heldere structuur voor kwalitatieve besluitvorming.

Stap 1: Beeldvorming

De eerste stap is om gezamenlijk een helder beeld te krijgen over de situatie en de mogelijkheden. Hier wordt alle informatie over het onderwerp met elkaar gedeeld en besproken. Vragen die helpen om tot een goed beeld te komen zijn:

- Wat is het probleem, waar gaat het precies om? Hebben we het over hetzelfde probleem?
- Wie zijn erbij betrokken?
- Welke aspecten spelen een rol?
- Welke informatie hebben we nog niet?
- Wat is er aan het probleem gedaan?
- Wat is het doel?

Valkuilen

We denken vaak dat deelnemers aan een vergadering over dezelfde informatie beschikken, de stukken op dezelfde manier lezen en interpreteren en dus eenzelfde beeld over het onderwerp hebben. Als je te snel aanneemt dat het probleem wel duidelijk is, bestaat het gevaar dat er een hoop tijd wordt besteed aan het

Het BOB-model

oplossen van een verkeerd probleem. Door onvoldoende in te gaan op de verschillende aspecten komt niet alle aanwezige informatie boven tafel en wordt het probleem onvoldoende geanalyseerd.

Het is niet duidelijk hoe iedere aanwezige over het probleem denkt.

Stap 2: Oordeelsvorming

Nadat het gezamenlijke beeld is gevormd worden in deze stap zo veel mogelijk oplossingen gegeven voor het probleem. Iedereen mag out-of-the-box ideeën inbrengen. Hoe meer suggesties, hoe beter.

In deze fase worden tevens criteria opgesteld op basis waarvan de uiteindelijke keuze moet worden genomen. Denk daarbij aan uitvoerbaarheid, de mogelijke consequenties, de belangrijkheid van de verschillende punten of om de kosten die eraan zijn verbonden.

Een valkuil is dat deelnemers vervallen in een prestigestrijd om de beste oplossing of elkaars voorstellen bekritisieren. Het is belangrijk dat er wordt doorgevraagd over mogelijke oplossingen voordat een mogelijke oplossing aan de kant wordt gelegd en er te snel één idee wordt uitgewerkt.

Stap 3: Besluitvorming

Als alle informatie op tafel ligt, alle voor- en nadelen op een rijtje staan en alle criteria duidelijk zijn, kan er worden besloten. Wat is voor dit probleem het beste besluit? Er blijven altijd wel meerdere alternatieven over die in principe zouden kunnen werken. Daaruit moet dus een keuze worden gemaakt. Belangrijk is om open te blijven staan voor alle mogelijke oplossingen en dan een van de oplossingen te kiezen die aan de criteria uit stap 2 voldoet. Als de vorige stappen goed zijn doorlopen, is de keuze eenvoudig en volgt er een gezamenlijk besluit.

Wanneer in de vergadering de verschillende meningen van de deelnemers onvoldoende kunnen worden gehoord, kan er een besluit vallen waar sommigen zich niet in kunnen vinden. Ook eindeloze herhalingen van standpunten kunnen er de oorzaak van zijn dat er geen besluit valt.

Kickers

Dit model is een 'fuikmodel' omdat het heel lastig is terug te gaan naar een vorige stap. Het is daarom belangrijk om voor elke stap voldoende tijd te nemen. En dat valt niet mee, want mensen willen over het algemeen zo snel mogelijk naar het besluit toewerken. Niet zelden wordt er nieuwe relevante informatie ingebracht als het besluit al genomen is. Dit zijn de zogenaamde 'kickers'. Als zo'n kikker in de fuik opduikt, zit er niets anders op dan weer bij de beeldvormingsfase te starten. Er liggen tenslotte nieuwe feiten, alle aanwezigen moeten een nieuw oordeel kunnen vormen op grond van die nieuwe informatie. Een aangepast besluit dat wordt genomen met de nieuwe informatie zal zonder het opnieuw doorlopen van de eerste twee stappen op weinig acceptatie kunnen rekenen.

